त्वत्कृते दुष्टभावस्य सन्त्यागो विदुरस्य च। जातुषे च गृहे दाहं स्मरंस्त्वं पुरुषो भव।
यच्च कृष्णमवोचस्त्वमायान्तं कुरुसंसदि। अयमस्मि स्थितो राजन् शमाय समराय च। ५४४
तस्यायमागतः कालः समरस्य नराधिप। एतदर्थं मया सर्व्वं कृतमेतत् युधिष्ठिर।
किन्तु युद्धात् परं लाभं क्षत्रियो बहु मन्यते। किञ्च त्वं क्षत्रियकुले जातः सम्प्रथितो भुवि।
द्रोणादस्त्राणि सम्प्राप्य कृपाच्च भरतर्षभ। तुल्ययोनौ समबले वासुदेवं समाश्रितः।
ब्रूयास्त्वं वासुदेवञ्च पाण्डवानां समीपतः। आत्मार्थं पाण्डवार्थञ्च यत्तो मां प्रतियोधय।
सभामध्ये च यद्रूपं मायया कृतवानसि। तत्तथैव पुनः कृत्वा सार्ज्जुनो मामभिद्रव। ५४९
इन्द्रजालञ्च माया वै कुहका वाऽपि भीषणा। आत्तशस्त्रस्य सङ्ग्रामे वहन्ति प्रतिगर्ज्जनाः।
वयमप्युत्सहेम द्यां खञ्च गच्छेम मायया। रसातलं विशेमाऽपि ऐन्द्रं वा पुरमेव तु।
दर्शयन्नेव रूपाणि स्वशरीरे बहून्यपि। न तु पर्य्यायतः सिद्धिर्बुद्धिमाप्नोति मानुषीं।
मनसैव हि भूतानि धातैव कुरुते वशे। यत् ब्रवीषि च वार्ष्णेय धार्त्तराष्ट्रानहं रणे।
घातयित्वा प्रदास्यामि पार्थेभ्यो राज्यमुत्तमं। आचचक्षे च मे सर्व्वं सञ्जयस्तव भाषितं। ५५५
मद्द्वितीयेन पार्थेन वैरं वः सव्यसाचिना। स सत्यसङ्गरो भूत्वा पाण्डवार्थे पराक्रमी।
युध्यस्वाद्य रणे यत्तः पश्यामः पुरुषो भव। यस्तु शत्रुमभिज्ञाय शूरं पौरुषमास्थितः।
करोति द्विषतां शोकं स जीवति सुजीवितं। अकस्माच्चैव ते कृष्ण ख्यातं लोके महद्यशः।
अद्येदानीं विजानीमः सन्ति षण्ढाः सशृङ्गकाः। मद्विधो नापि नृपतिस्त्वयि युक्तः कथञ्चन।
सन्नाहं संयुगं कर्त्तुं कंसभृत्ये विशेषतः। तच्च ह्रवरकं बालं बद्धाशिखमविद्यकं। ५५०
उलूक मद्वचो ब्रूहि असकृत् भीमसेनकं। विराटनगरे पार्थ यस्त्वं सूदो ह्यभूः पुरा।
बल्लवो नाम विख्यातस्तन्ममैव हि पौरुषं। प्रतिज्ञातं सभामध्ये न तन्मिथ्या त्वया पुरा।
दुःशासनस्य रुधिरं पीयतां यदि शक्यते। यत्ब्रवीषि च कौन्तेय धार्त्तराष्ट्रानहं रणे।
निहनिष्यामि तरसा तस्य कालोऽयमागतः। त्वं हि भोज्ये पुरस्कार्य्यो भक्ष्ये पेये च भारत।
क्व युद्धं क्व च भोक्तव्यं युध्यस्व पुरुषो भव। शयिष्यसि हतो भूमौ गदामालिङ्ग्य भारत। ५५५
तद्वृथा च सभामध्ये वल्गितं ते वृकोदर। उलूक नकुलं ब्रूहि वचनान्मम भारत।
युध्यस्वाद्य स्थिरो भूत्वा पश्यामस्तव पौरुषं। युधिष्ठिरानुरागञ्च द्वेषञ्च मयि भारत।
कृष्णायाश्च परिक्लेशं स्मरेदानीं यथातथं। ब्रूयास्त्वं सहदेवञ्च राजमध्ये वचो मम।
युध्येदानीं रणे यत्तः क्लेशान् स्मर च पाण्डव। विराटद्रुपदौ चोभौ ब्रूयास्त्वं वचनान्मम।
न दृष्टपूर्व्वा भर्त्तारो भृत्यैरपि महागुणैः। तथाऽर्थपतिभिर्भृत्या यतः सृष्टाः प्रजास्ततः। ५५०
अस्माध्योऽयं नरपतिर्युवयोरिति चागतं। ते यूयं संहता भूत्वा तद्वधार्थं ममापि च।
आत्मार्थं पाण्डवार्थञ्च प्रयुध्यध्वं मया सह। धृष्टद्युम्नञ्च पाञ्चाल्यं ब्रूयास्त्वं वचनान्मम।
एष ते समयः प्राप्तो लब्धव्यञ्च त्वयाऽपि सः। द्रोणमासाद्य समरे ज्ञास्यसे हितमुत्तमं।